

**R. P. Ferdinandi De Castro Palao, Legionensis Soc. Iesv,
Sacrae Theologiae Professoris, Et sanctae Inquisitionis
Qualificatoris & Consultoris; Operis Moralis, De Virtutibus,
Et Vitiis Contrariis, In ...**

De Sacramentis. In qua Tractatibus decem de Sacramentis in genere, tum
speciatim, videlicet de Baptismo, Confirmatione, Eucharistia spectata vt
Sacramento, & vt sacrificio: de Pœnitentia, de Suffragiis, Indulgentiis, &
Iubilo, de Bulla Cruciat, de Extrema-vnctione, & demum de Ordinis
Sacramento ...

**Castro Palao, Fernando de
Lugduni, 1669**

Vtrum hoc Sacramentum, sub chismaticis vnctione semper in Ecclesia
ministratum fuerit? 4

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76649](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76649)

gnanda decens erat, ut omnes à Prælati Ecclesiæ, primitque Pastoribus dependere.

8. Rationes contrariæ num. præcedenti adductæ facile dissoluntur. Illa enim communis regula: Concesso vno conceduntur ea, quæ ad ipsum præquiruntur, locum habet in subordinatis eidem potestati. At confessio chrismatum non subordinatur Pontifici, ut delegare eam possit simplici Sacerdoti, eo quod ex Christi institutione Episcopali ordini annexa sit. Neque est mirum, quod Christus Dominus reliquerit Pontifici potestatem communicandi Confirmationis ministratorem simplici Sacerdoti, non tamen reliquerit potestatem communicandi chrismatum confessionem; quia confirmationis ministratio sæpe ex postulat fieri à simplici Sacerdote ob absentiam Episcopi. At chrismatum confessio raro, vel nunquam, cum vnus chrismatum confectario pluribus locis, imò diocesibus possit deferri, & ex vno loco in alium facile chrisma transferri. Argumentum vero sumptum ex concilio. Voleat inefficax est. Non enim ex eo quod concilium omiserit declarare irritam esse chrismatum confessionem factam à Presbytero inferri potest validam esse, potius enim contrarium inferri debet ex eo quod factum prohiberit lege perpetua declaranda id quod de se iure diuino erat prohibitum, potius quam denuò aliquid prohibente.

9. Modus confectandi chrisma iure diuino signatus non est. Non enim credendum est omnem ritum, & ceremoniam, quam in confectatione chrismatum obseruat in præsentia Ecclesiæ, semper fuisse obseruatum tanquam essentialem, & à Christo Domino institutum. Quapropter solum iure diuino chrisma benedicendum, & consecrandum est diuini Spiritus inuocatione. Quo autem modo, seu forma sit consecrandum Ecclesiæ remissum est. Ipsa verò Ecclesiæ potestas sic statueret modum confectandi chrisma, ut omnem alium irritum, & sacrilegum redderet. At quia de hac intentione non constat, nec conueniens erat, ideo quælibet benedictio chrismatum ab Episcopo facta sufficiens erit, ut materia disposita sit confirmationis sacramento, tamen si graue peccatum committatur omitendo ritum ab Ecclesiæ præscriptum. Sic Suar. *disp. 33, sect. 2. §. restat.* Egid. de Coninch. *q. 72. art. 3. dub. 1. n. 47.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. dub. 2. circa finem.* Bonac. plures referens, *disp. 3. de Sacram. quest. unica, pun. 3. vers. obserua secundo.*

10. Singulis annis in die Cæne Domini chrisma consecrandum est, & vetus seruandum, ut tradit Fabian. Papa, *epist. 2. & concil. Carthagin. 4. cap. 56. & habetur cap. litteræ de consecrat. disp. 3. & cap. omni tempore de consecrat. disp. 4. c. quoniam de sentent. excommunicat. in 6.* Quod si absens fuerit Episcopus, vel eo tempore sedes Episcopalis vacauerit, & proximus Episcopus adiri poterit, ut chrisma conficiat. Sic Glossa in *cap. si Episcopus, verbo spiritualibus de supplenda negligent. Prælati.* Vnde Episcopus ministrans confirmationem chrismate veteri, seu præcedente anno benedicto grauitur peccabit, ut colligitur ex prædictis decretis, & præcipue ex *cap. si quis de alio de consecrat. disp. 4.* Sacramentum tamen conficitur, quia Florent. Concilium exactè describens huius sacramenti materiam tantum expressit benedictionem Episcopi. Quod vero sit illa benedictio hoc, vel illo anno facta, quid extrinsecum est, & accidentarium non ex Christi institutione, sed ex Ecclesiæ præcepto. Sic Suar. *disp. 33, sect. 1. in fine.* Egid. de Coninch. *q. 72. art. 3. dub. 1. n. 49.* Bonac. *disp. 3. quest. unica, pun. 3. vers. obserua primo.* Barbosa. *2. p. de postest. Episc. allegat. 31. num. 17.* Emann. Saà alios referens verbo confirmatio. *num. 6. in edit. Romana.*

PUNCTUM III.

Quæ sit materia proxima Confirmationis.

1. Materia proxima est vnctio chrismatum per Episcopum benedicti.
2. Facienda est vnctio in figura crucis ex necessitate sacramenti.
3. Item in fronte confirmandi.
4. Facienda est vnctio manu Pontificis immediatè, pollice ex necessitate præcepti.
5. Vnctio in ea quantitate faciendâ est, quæ sufficiat, ut verè confirmandus vnctus dicatur.

1. **C**onstat materiam proximam confirmationis esse vnctioem ex chrismate per Episcopum benedicti, quia in his sacramentis, que in vñu consistunt, vnus materiae remota est proxima illorum materia, quia est, que immediatè per formam significatur. Hæc autem vnctio debet esse in figuram crucis in fronte confirmandi facta manu Episcopi, sicut omnes doctores comprobant ex vñu, & traditione Ecclesiæ & ex variis conciliorum decretis, præcipue ex Florent. sub Eugen. IV. *decreto de Armenis.*

2. Primo faciendâ est vnctio in figuram crucis, neque satis

faciet Episcopus, si confirmandum signet cruce, & postmodum vnctus; sed necessario ipsa vnctio in figuram crucis faciendâ est, ut satis colligitur tum ex vñu, & consuetudine Ecclesiæ. Tum ex concilio Florent. in *supradicto decreto de Armenis.* Tum ex Innocent. I. & Gregor. I. relatis in *cap. presbyteris de consecrat. disp. 4.* & ex Stephano Papa relato in *cap. numquid de consecrat. disp. 5.* Neque deest congruentiam huius institutionis. Etenim hac sacramenti vnctioe munimur ad crucem Christi palam confitentem. Deicit ergo eam vnctioem sub figura crucis fieri, & ita tradit expressè D. Thom. *q. 72. art. 4. ad 3.* Suar. alios referens, *disp. 33, sect. 3. post. prin.* Egid. de Coninch. *dub. 1. n. 60.* & *leg. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. num. 4. concl. 2.* Bonac. *disp. 3. de Sacram. quest. unica, pun. 3. num. 5.*

3. Secundo necessariò fieri debet prædicta vnctio in fronte confirmandi, neque alibi facta tenet, colligitur manifestè ex vñu Ecclesiæ ab antiquis Patribus comprobato, præcipue Tertulliano, *lib. de præscription. cap. 40.* Dionysio de *Ecclesiast. Hierarch. cap. 2. p. 2.* Cyrillo Hierosolymit. *catechesi 3. & 4. mystagogica.* Gregor. Turonen. *lib. 2. de gestis Francon. cap. 31.* August. *p. 141.* super illa verba: *In via hac, quæ ambulabim, sed præcipue id constat ex Innocent. III. in cap. unico de Sacra vnctioe, & ex concil. Florent. decreto de Armenis, & declarante huius institutionis rationem. Ideo in fronte (inquit concilium) ubi verecundiæ sedes est, confirmandus mungitur, ne Christi nomen confiteri erubescat, & præcipue crucem eius, quæ Iudæis est scandalum, & gentibus autem stulticia secundum Apostolum. Propter quod crucis signo signatur. Et licet antiqui patres expressè non dixerint hanc in fronte signationem esse essentialem, satis id indicatur absque vlla varietate conuenientes faciendam esse. Præterquam quod eodem modo requirunt vnctioem in fronte, ac in figura crucis, sed vnctioem in crucis figuram reputant essentialem. Ergo etiam in fronte reparare debent. Denique ex sine huius sacramenti, qui est ad confirmandum Christum absque vlla erubescencia, & timore, non leue argumentum desumitur ad probandum vnctioem in fronte necessariam esse huius sacramenti valori. Sicuti comprobat D. Thom. *q. 72. art. 9.* Et ita tradunt pluribus relatis Suar. *q. 72. art. 4. disp. 33, sect. 3. in medio.* Egid. de Coninch. *art. 3. dub. 1. concl. 5. num. 53.* Paul. Laymann. *lib. 5. sum. tract. 3. c. 2. n. 4. circa finem.* Bonac. *disp. 3. de Sacram. quest. unica, p. 3. num. 5.**

4. Tertiò faciendâ est hæc vnctio Episcopi pollice dextræ manus chrismate tincto, sicuti cauetur in Pontificali Romano, & ab Ecclesiâ est perpetuò obseruatum. Ob hanc enim causam præcipue consecratur pollex Pontificis, ut dixit Durand. *lib. 6. rationalis, c. 84.* An autem hoc sit necessarium non solum ex necessitate præcepti, de quo non est dubium, sed etiam ob sacramenti valorem, difficultatem habet; facta enim vnctio medio aliquo instrumento, vt potè penicillo, seu calamo forma huius sacramenti verificatur. Non igitur esse potest necessarium fieri manu Pontificis immediatè. Neque ex vñu, & consuetudine Ecclesiæ ea necessitas colligi potest. Aliàs fieri pollice manus dextræ necessarium esset. Nilominus dicendum est necessarium esse fieri vnctioem manu Pontificis immediatè, quia impositione manus hoc Sacramentum à primis Ecclesiæ exordis conficitur, ut constat ex Apostolorum vñu. Quod vero fiat pollice dextræ manus, ex ritu præscripto ab Ecclesiâ habetur, non ex Christi institutione, & Apostolorum vñu. Sic tradit Suar. *disp. 33, sect. 3. in fine.* Egid. de Coninch. *q. 72. art. 3. dub. 1. in fine.* Paul. Laym. *lib. 5. sum. tract. 3. c. 2. in fine.* Bonac. *disp. 3. de Sacram. q. vn. p. 3. n. 4.*

5. Quod si roges in qua quantitate hæc vnctio faciendâ sit? Facile respondetur fieri debere ea quantitate, quæ sufficiat, ut digito Episcopi vnctur confirmari frons in figuram crucis, quia eo ipso forma huius sacramenti vera redditur. Suar. *disp. 33, sect. 3. vers. circa alteram partem.* Bonac. *disp. 3. de Sacram. q. vn. p. 3. num. 5.*

PUNCTUM XV.

Verum hoc Sacramentum sub chrismatum vnctioe semper in Ecclesiâ ministratum fuerit?

1. Proponitur dubitandi ratio,
2. Probabilis est Apostolos sola manus impositione Spiritum sanctum communicasse.
3. Probabilius est frequenter manus impositione chrismatum vnctioe communicasse.
4. In principiis tamen nascentis Ecclesiæ sola manus impositione videbantur ad communicandum diuinum Spiritum impositione visibilibusque donis comitatum.

1. **R**atio dubitandi est; quia Apostoli, Act. 8. & 19. baptizatis Spiritum sanctum conferebant manus impositione absque vlla chrismatum mentione. Signum igitur est eo tempore sacramentum hoc ministratum fuisse absque chrismate.

2. Dicen

2. Dicendum igitur est esse satis probabile Apostolos communicasse Spiritum sanctum baptizatis sola manus impositione absque chrismate, quia verisimile est Christum Dominum hanc illis potestatem tradidisse. Tum ut facilius modo possent baptizatos confirmare in fide. Tum ut Apostolica dignitas fidelibus efficacius commendaretur. Ob quam causam specie visibili, & plurium donorum communicatione Spiritus sanctus concedebatur. Sic docent expressè Alen. 4. p. quæst. 24. memb. 1. & 2. Bonavent. in 4. dist. 7. art. 1. q. 1. & 2. Verum esto ita factum fuerit nullatenus dicendum est sacramentum confirmationis ministrasse. Hoc enim sacramentum sub chrismatis vntione ministrandum esse docuit Christus Dominus. Teste Fabiano episc. 2. ad Episcopos Orient. Non igitur sola manus impositione vntum ministrari potuit. Adde communicationem diuini Spiritus sola manus impositione cum Apostolis spirasse, quia cum ipsis spirauit modus communicationis diuini Spiritus sub forma illa visibili, & extraordinaria. Ergo illa manus impositio propriè sacramentum non erat cum non esset ceremonia stabili lege instituta.

3. Probabilis tamen censeo Apostolos communiter, & frequenter non communicasse fidelibus diuinum Spiritum sola manus impositione absque chrismatis vntione, quia neque ex scriptura, neque ex Patribus contrarium colligi potest, neque est vlla ratio, quæ id persuadeat. Ex scriptura namque solum colligitur cõtulisse Apostolos diuinum Spiritum manus impositione. Sed inde non inferitur vntionem non interuenisse. Qui enim vngit, manus imponit. Et licet scriptura vntionem non declarauerit, quia tamen illam non negauit, asserenda est, ne dispensationes, & priuilegia absque firmo fundamento concedamus. Ex patribus autem nullus est qui asserat frequenter, & ordinariè Apostolos communicasse fidelibus diuinum Spiritum sola manus impositione absque chrismatis vntione. Potius contrarium indicant vocantes hoc sacramentum tum chrisma, tum impositionem manus, tum Confirmationem, tum signaculum Domini, vt constat ea relatis præcedenti p. & præcipue ex Innocent. III. in cap. vi. de sacra. vntione. vbi per frontis chrismationem manus impositio designatur, quæ alio nomine Confirmatio dicitur. Deinde morem, quem nunc seruat Ecclesia in fidelium Confirmatione, & diuini Spiritus communicatione seruasse Apostolos testatur Cyprian. episc. 71. Eusebius Papa, episc. 3. in fine. August. 15. de ciuit. Dei. c. 18. ob quam causam Fabian. Papa, episc. 2. asserit Apostolos quorundam noui Chrismi consecrassè, & vetus combussisse. Igitur illa manus impositio, quæ frequenter Apostoli Spiritum sanctum communicabant vntioni chrismatis coniuncta erat. Præterea nulla est ratio persuadens Apostolos confirmasse fideles sola manus impositione absque chrismate. Nam si id concedendum esset, eo quod esset modus facilius, cum plures excogitari possent faciliores, illis asserendum esset diuinum Spiritum communicari posse. Deinde dignitatem Apostolicam non magis commendat vti sola manus impositione, quam chrismatis vntione ad communicandum Spiritum sanctum. Cum hæc communicatio non ex signo secundum se, sed ex promissione diuinæ virtutis ortum habeat. Igitur nulla est ratio persuadens Apostolos, sine chrismate confirmasse, quin potius contrarium persuadeat congruentia desumpta à magisterio, & exemplo. Etenim Apostoli constituti sunt à Christo Domino magistri, & Doctores mundi verbo, & exemplo. Expediebat ergo sacramenta omnia ministrare ritu per Christum instituto, & in Ecclesia perpetuè duraturo. Ergo expediebat vti chrismate in confirmatione fidelium. Ergo credendum est eo vfos fuisse. Et ita docent Suar. disp. 33. sect. 4. post med. Egid. de Coninch. q. 72. art. 3. dub. 2. Bellarm. lib. 2. de Sacram. cap. 9. Paul. Laymann. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 2. num. 5. Bonac. disp. 3. de sacram. quæst. vi. p. 2. num. 6. in fine.

4. Notanter dixi Apostolos vfos fuisse chrismate regulariter, & frequenter in Confirmatione fidelium, vt abstinerem ab illa quæstione, an aliquando communicauerint diuinum Spiritum sola manus impositione? Etenim sunt plures Doctores asserentes Apostolos non vfos fuisse chrismate in principio, cum Spiritus sanctus visibili forma, & cum dono linguarum, & Prophetiæ communicabatur, sed tunc vfos fuisse sola manus impositione ex speciali Dei commissione. Cessante vero illa miraculosa communicatione vfos fuisse chrismate. Sic docent D. Thom. q. 72. art. 2. ad 1. & art. 4. ad 1. Paludan. in 4. d. 7. q. 2. art. 2. n. 12. & art. 3. num. 24. Sotus. ibi art. 2. ad 1. Duran. q. 1. art. 2. ad 1. & alij relati à Suar. disp. 33. sect. 4. vers. tertia, & media sententia.

PUNCTVM V.

Quæ sit forma Sacramenti Confirmationis.

1. Staturitur forma confirmationis.
2. Proponitur dubium, an omnia contenta in forma sint de necessitate sacramenti.
3. Staturitur expressionem Trinitatis necessariam esse.

4. Crucis signaculum exprimi necessario debet.
5. Exprimi debet chrismatis vntio.
6. Fit satis rationi dubitandi num. 2. adducta.

1. **F**orma sacramenti Confirmationis ea est. Signo te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis: In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Amen. Sic D. Thom. ab omnibus receptus, q. 72. art. 4. constat ex concilio Florent. in decreto fidei. sub Eugenio IV. vsque & traditione Ecclesiæ perpetua Ratio sumenda est ex Christi institutione, congruentia ex fine, effectu, & causa efficiente, sicuti explicuit optime D. Thom. dicto art. 4. Cum enim per hoc sacramentum fideles designentur in Christi milites, accipiantque robur ad fidem, & gratiam in baptismo susceptam retinendam, & absque vilo timore, & verecundia confitendam, oportuit hæc omnia forma explicari. Verbis enim illis; Coniungo te signo crucis, declaratur signaculum crucis fronti confirmandi appositum, eiusque anime caractere indelebili spiritaliter impressum. Robur vero acceptum exprimitur; cum dicitur Confirmo te chrismate salutis. At quia robur hoc, & signaculum sunt ad fidem Christi palam confitendam, decuit præcipuum fidei mysterium, quod est sanctissima Trinitatis, exprimi, sicuti exprimitur in forma baptisimi.

2. Sed non caret difficultate, an hæc omnia sint de necessitate sacramenti. Tum quia ex scriptura non constat de supradicta forma, sicuti constat de baptismo. Neque item ex vsu Apostolorum, qui vel sola manus impositione, vel simul cum vntione chrismatis Spiritum sanctum communicabant. Neque item ex consuetudine Ecclesiæ. Nam in libro, qui scribitur ordo Romanus in officio Sabbathi sancti solum hæc forma statuitur. Confirmo te in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Et fuit edictum Constantini referentis confirmationem à Syluestro factam, in quo nulla est chrismatis mentio, nec confirmationis, sed solum signationis. Consentit Duran. in rational. diuinorum officior. lib. 6. cap. 84. Alij patres quorum meminit Bellarm. lib. 2. c. 10. Suar. disp. 33. sect. 5. princ. solius vntionis mentionem fecerunt, cui Pontificis oratio iungebatur. Non igitur supradicta forma quoad omnes eius partes essentialis est.

3. Sed hæc non vigent, vt à Catholica veritate recedamus, Quare affirmandum est supradictam formam essentialem esse, etiam quoad omnes suas partes, sicutem Concilium Florentinum exactè formam huius sacramenti describens supradicta verba statuit, credidit ergo essentialia esse, alias formæ partes non essent. Et imprimis necessaria est in hoc sacramento sicuti in baptismo expressio Trinitatis, ideo enim in baptismo hæc expressio requiritur, quia cum baptizatus fides in eo suscipiat, expedit præcipuum fidei mysterium profiteri. At confirmatus suscipit in confirmatione obligationem eiusdem fieri propugnandæ eaque de causa instat miles sui ducis insignis insignitus Christi cruce signatur, & instat athleta ad pugnam dispositi vntione chrismatis exteriori & interiori Spiritus sancti robore preparatur. Expediens ergo fuit præcipuum fidei mysterium exprimi. Adde hoc sacramentum, sicuti dicit D. Thom. receptus ab omnibus. q. 62. art. 4. est baptisimi perfectio. Ergo sicuti in baptismo fuit conueniens Trinitatem exprimi, etiam in hoc sacramento conueniens est. Denique Sanctissima Trinitas est principalis causa roboris spiritalis hoc sacramento suscepti, vt ipse D. Thom. notauit. Congruum fuit ergo hæc causam in forma huius sacramenti exprimi. Et ita docent omnes Catholici Doctores apud Suar. disp. 33. sect. 5. vers. secundo dubitari potest. Egid. de Coninch. q. 72. art. 4. n. 69. Pelant. ibidem Henric. lib. 2. cap. 2. Bonac. disp. 3. quæst. unica. pun. 3. num. 6. Paulo Laym. lib. 5. sum. tract. 3. cap. 5. & alij.

4. Secundo necessarium est exprimi crucis signaculum, neque enim satisfacies, si dicas; signo te, & Confirmo chrismate salutis. Nam esto illo verbo signo facta cruce videaris signaculum crucis declarare, quia tamen verbo illo signo non declaras, & forma materiam declarare proxima declara, ideo omisso crucis signo forma nulla redditur, & ita pluribus relatis sumat Suar. dicta disp. 33. sect. 5. vers. nihilominus. Egid. de Coninch. q. 72. art. 4. n. 67. Adde te non satisfacere, si loco verbi signo apponeres Confirmo, diceretque confirmo te signo crucis, & chrismate salutis, quia vt rectè dixit Suar. supra signum crucis exprimi debet, vt actio ministri consignantis. Quod verbo confirmo non exprimitur.

5. Tertio exprimi debet chrismatis vntio, quia est materia proxima huius sacramenti. Videtur autem solo verbo Confirmo adiuncta chrismatis vntione satis explicari, sicuti solo verbo baptizo exprimitur ablutio, faveque Rituale Romanum antiquum, cuius meminit Bellarm. lib. de confirmat. cap. 10. in quo huius sacramenti forma in hunc modum describitur. Signa eos Domine signo crucis. Ergo te confirmo in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Vetus tamen existimo cum D. Th. Suar. Egid. & aliis supra relatis solo verbo confirmo vntionem non exprimi, sicuti exprimitur ablutio per verbum baptizo. Quia quocumque signo siue crucis, siue